

Štev. 1.

Cena 5 dinarjev.

69.

SVETOVNI DETEKTIV

Ropar v oblakih

Bolha Milica

SVETOVNI DETEKTIV

Št. 1.

162 M2

5,00

ROPAR V OBLAKIH

Založba „SVETOVNI DETEKTIV“

Ljubljana, Dvorčakova ulica šte. 3

Tiskarna Slatnar, družba z o. z. v Kamniku.

621696

SVE TOVNI DETEKTIV

ROPAR V OBLAKIH

Ponatis prepovedan.

Vse pravice, tudi prevod, dramatizacija itd. pridržano založbi

200708192

SVE TOVNI DETEKTIV

I. POGLAVJE.

Dvorana hotela »Frisca« v Los Angelesu je opoldne kazala svojo vsakdanjo sliko. Le malo gostov je prihajalo in odhajalo. Po večini so že šli počivat za uro ali dve, le najpodjetnejši so se upali v tej hudi opoldanski vročini na promenado. Tako so imeli hotelski nameščenci nekaj počitka. Vratar je sedel za svojo mizo in je skoraj dremal. Strežniki pa so se zbirali na neki klopi in tam čakali.

Iznenada pa se je vratar zdrznil kakor iz navade, in se zbral. Strežniki na klopi so hitro priskočili, da bi videli, kaj bo.

Avto se je pripeljal mimo. Vratca so se trdno zaloputnila. Tedaj je odprl vratar velika vhodna vrata in elegantno oblečen gospod je prišel hitrih korakov v vežo. Njegov ostro izrezani obraz je izražal odločnost in energijo. V vsaki roki je imel po en srednjevelik kovčeg.

»Sobo! Trgovec Ryba!« se je hitro obrnil k vratarju, medtem ko se je strežnik polastil obeh njegovih kovčegov.

Oskrbnik je šel pred novim gostom, odprl vrata v sobo številka 24 in prosil gospoda, naj vstopi.

Ryba se je ozrl po sobi in kratko rekel:

»Danes me ni treba več motiti!«

»V redu, gospod Ryba!«

Vratar se je priklonil in izginil na drugem koncu hodnika.

Toda gospod Ryba, novi gost hotela »Frisca«, ni ostal dolgo v svoji sobi. Že čez dobre pol ure je oprezno odprl vrata, prisluhnil po hodniku, in ko ni začutil nič sumljivega, je stopil iz sobe in vrata za seboj zaprl. V vsaki roki je imel en kovčeg.

Da bi ga kdo motil, se mu skoraj ni bilo treba bati. Vse je še spalo. Gospod Ryba je nemoteno prehodil dolgi hodnik in položil roko na kljuko vrat sobe št. 31. Brez obotavljanja jih je odprl in vrata za seboj spet hitro zaprl.

»Oh, Charlie! Z zamudo!«

Sredi sobe številka 31 je vstala z otomane lepa mlada dama in na obrazu se ji je videlo, da je vesela njegovega prihoda. Ko se ji je Ryba hitro približal, mu je podala roko in mu ponudila ustnice v poljub.

»Malo dalje je trajalo, kakor sem mislil, draga Daly!«

Gospod Ryba je postavil kovčega na tla in sedel poleg nje na otomano. »Toda vse je v najlepšem redu. Samo nekaj malega bo treba izpremeniti.«

»Še nekaj izpremeniti?« Prestrašeno ga je pogledala in se zdrznila.

»Tudi ti se boš morala peljati zraven!«

Odločno, a vendar prijateljsko jo je pogledal, kakor bi jo hotel s tem prisiliti, da bi se mu brez-pogojno pokorila.

»Da bi se tudi jaz zraven peljala?« je vzkliknila z drhtečim glasom. »Ne, to je nemogoče! Opazili me bodo in me prijeli... potem je pa vse izgubljeno!«

»Toda poslušaj me vendar!«

Ryba jo je prijel za roko in ji začel tiho, pomirjevalno pripovedovati:

»Prvi udarec se nam je zadnjič sijajno posrečil. Ničesar niso našli, kar bi utegnilo pripeljati policijo na pravo sled. Kakor mi je Onde sporočil, sta dve letali preiskali vse kraje tam okoli, toda brez uspeha. To pot bodo pa najbrž previdnejši in ne bodo samo vsega letala preiskali, ampak ga bodo tudi nadzorovali!«

»In jaz? ...« ga je prestrašeno vprašala.

»Kar smo takrat v letalo vtihotapili, moramo zdaj vzeti s seboj. Preskrbel sem si imeniten kemičen preparat...!«

Z roko je pokazal na kovčeg, ki je ležal na tleh.

»Ti se odpelješ z letalom kot potnica. Vozni listek sem že kupil. Jutri zvečer ob šestih in deset minut se odpelje letalo G. U. 36 na črti Galveston-New Orleans«

»Menda veš, da stanuje tu v hotelu neki Jonny Butson. On je pomočnik svetovnega detektiva Sherlocka Holmesa...«

»To vem, toda Butson se ne mudi tu zaradi naju!« jo je hitro zavrnil. »Vse, kar je potrebno, sem pri-

nesel s seboj, vzel bom pa tvoj kovčeg. Namestu njega boš dobila mojega.«

V njegovem glasu se je iznenada začul toplejši prizvok, ko je opazil, da se še vedno upira.

»Vidiš, Daly ... prvič se nam je vse lepo posrečilo. Tudi drugič bo šlo brez nerodnosti. S tem bova imela že lep zaslužek. Danes mi je pa še Rauen sporočil iz Galvestona, da pride kmalu tudi največja reč in potem bova imela za vse žive dni dovolj denarja. Preden bodo oblasti izsledila, kdo se za temi napadi skriva, bova že čez hribe in doline. In potem bova lahko brez skrbi živela!«

Ti lepi izgledi so najbrž premotili Daly Goseovo, da se je udeležila Rybovih pustolovščin. Ni bila videti podjetna zločinka, ampak dosti bolj sportno dekle, ki je uživalo v nevarnostih.

»Ti izgledi so zares zapeljivi...«

»Da, toda brez napora nikoli ni dobička. Če nič ne tvegava, ne bova ničesar dobila. Rauen ima imeniten načrt. Takoj, ko se pripelješ v Galveston, pojdi k njemu, da ti bo dal potrebne informacije. Gre za prevoz zlata in srebra. Letalo se bo dvignilo v San Franciscu in bo namenjeno v New Orleans!« je razlagal dekletu, ki ga je pazljivo poslušalo.

»In kako bo s kemičnim preparatom? Saj bom tudi jaz v kabini?...« mu je potem rekla.

»Prav tako ga boš čutila in mu podlegla kakor drugi potniki. Onde in Cheri že vse vesta. Odstra-

nila bosta vse sledove, ki bi utegnili govoriti proti tebi...«

Prijel je kovčeg, ki je ležal na tleh in ga položil na mizo. »Torej velja?...«

»Da, Charlie!«

»Zdaj ti bom še pojasnil, kako je ta kovčeg naraven!...«

Odprl ga je in ji pokazal, da ni v njegovi notranjosti ničesar razen drobnih potrebščin, ki jih moderna ženska nosi s seboj. S smehljajočim se obrazom je potem potipal na dno in pokrov kovčega...

»Tukajle tiči skrivnost, Daly, in tukajle.« Zavil je malce usnjati držaj in pokazal na majhno luknjo, ki se je skrivala pod njimi. Od tod izhlapeva. Nič drugega ti ne bo treba storiti, kakor da boš ob pravem času malo zasukala držaj.«

»Kdaj pa?«

»G. U. 36 odleti ob šestih in deset minut zvečer in pristane ob štirih zjutraj v Santa Féju. Okoli osmih se vnovič dvigne. Če torej okoli enajstih obrneš držaj, se bo vse dobro ujemalo. Onda bo treba še enkrat obvestiti, da bodo vsi ob dvanajstih pripravljeni!...«

Zaprli je spet kovčeg in ga postavil nazaj na tla. »Kovčeg je prav tak kakor tvoj. Ljudje iz hotela torej ne bodo mogli nič opaziti!«

»Saj sem se že pomirila!« je odvrnila Daly in ponudila gospodu Rybu svoj kovčeg, ki je bil zamenjanemu na las podoben.

»Zdaj pojdi takoj poklicat Onde. Videla se bova spet v Galvestonu, potem ko ti bo dal Rauen potrebna obvestila za tretjo in poslednjo zadevo,« ji je še enkrat šepnil Ryba. Potem ji je stisnil roko in se oprezno vrnil nazaj na hodnik. Kmalu je neopaženo izginil v svoji sobi.

Daly Gosse je oprezno postavila novi kovčeg na polico v sobi, potem pa se je oblekla v poletni plašč in zapustila hotel. Nekaj časa je hodila sem in tja po ulicah, potem pa je zavila proti najbližjemu poštnemu uradu.

»Telefonski pogovor s Santa Féjem!« je naročila.

Potrpežljivo je čakala, da je uradnica opravila vse potrebne formalnosti in dobila zaželeno zvezo.

»Halo! Tu Daly Gosse... Ali je Onde tam?«

V slušalu je zaslišala glas, ki ga je takoj spoznala. Da, bil je mešanec Onde, Rybov pomočnik. »Okoli poldneva, Onde, pojutrišnjem,« mu je rekla. »Ali ste dobili potrebna obvestila in vse v redu opravili? Potem na svidenje!« Obesila je slušalo in se hitro vrnila v hotel.

Onde je res že vse pripravil. Imel je enak kovčeg kakor Daly, da ga bo lahko zamenjal in uničil vsako sumljivo sled.

Ko se je vrnila v hotel in pravkar stopala po vezi, je začula za seboj glas mladega strežnika. Nehote je obstala in se radovedno ozrla.

»Brzobjavka za gospoda Butsona!«

Strežnik je stekel mimo nje in izginil pri vratih v zabavišče ... »Brzjavka za gospoda Butsona!« je še enkrat slišala.

Lahna slutnja skrbi ji je legla na obraz. Nekaj trenutkov je še stala na stopnicah. Ko pa se je spomnila Rybovih besed, kako je vse dobro pripravil, je zatrla skrb in se nasmehnila. Potem je šla v svojo sobo.

* * *

Jonny Butson je prejel brzjavko in jo hitro odprl, ko je zapazil, da prihaja iz Galvestona. Poslal mu jo je mojster Sherlock Holmes.

»Jonny Butson. Čakam te z letalom G. U. 36. Start jutri ob 6.10 zvečer. Pazi in oči imej odprte! Holmes.«

Čeprav Jonny Butson ni vedel, zakaj naj pazi in zaka naj ima odprte oči, se mu je vendar zjasnil obraz. Že nekaj dni se je mudil v Los Angelesu. Pošteno se je dolgočasil in ni vedel, kaj naj počne, med tem ko je svetovni detektiv sledil nekaj po Galvestonu in New Orleansu in ga menda ni potreboval.

Pred nekaj dnevi je prišla prva težko pričakovana brzjavka, ki mu je sporočala, naj se pripravi za odhod. Zdaj je prišel natančen čas odhoda. Torej se bo treba vreči v nove pustolovščine. »Že med potjo se utegne primeriti kaj pomembnega, zato naj bo previden in oči naj ima odprte,« mu je brzjavil mojster.

Vtaknil je brzojavko v žep in začel zadovoljno žvižgati. Potem je krenil k vratarju v vežo. Dal se je zvezati z letalsko pisarno in naročil vozovnico za Galveston.

»Ali mislite odpotovati, gospod Butson?« ga je vprašal vratar, ki je slišal njegovo naročilo. »G. U. 36 je prav moderno letalo. Po večini prevaža boljše ljudi iz San Francisca in Los Angelesa v kopališče Miami na Floridi.«

»Da, z G. U. 36 se mislim peljati. Ali mi lahko poveste, po kateri poti vozi in kje se med potjo ustavlja?« je z zanimanjem vprašal Jonny.

»Seveda!« Uslužno je vzel vratar drobno knjižico in začel po njej listati: »Vožnja do Galvestona traja vsega skupaj 28 ur. Dvakrat med potjo letalo pristane. V Jumi in Santa Féju. Tam tudi počaka štiri ure.«

Jonny Butson je vprašal še za nekaj malenkosti, potem pa se je vratarju zahvalil in šel v svojo sobo. Tam se je začel pripravljati za pot, čeprav je imel še skoraj štiri in dvajset ur časa.

Ko je prišel Jonny Butson drugi dan točno ob napovedanem času na letališče, se je začudil. Zagledal je zraven letala znan obraz. Nepričakovano se je pokazala med drugimi potniki tudi gospodična Dally Gose, ki si jo je zapomnil iz hotela.

»O, gospod Butson, ali se tudi vi peljete z nami?«

Gospodična Gose ni bila videti nič manj presežena kakor on in le s težavo se ji je posrečilo, da

je prikrila notranji nemir, ki se je je polotil. »Saj o tem nismo v hotelu nič slišali,« je naposled rekla.

»Jaz tudi nič o vas, gospodična Gose,« se je nasmehnil.

Še vedno se je smehljaj. Nekajkrat se je v hotelu z njo mimogrede pogovarjal in ugotovil, da je prijetna družabnica. Prav ljubo mu je bilo, da bo potoval na tej dolgi poti v spremstvu človeka, ki ga je vsaj že malo poznal.

»Kolikor vem, ste vi spremljevalec svetovnega detektiva?« Daly Gose ga je pazljivo pogledala. »Ali je vaše potovanje službeno?«

Jonny Butson je vedel, kako se mora vesti proti radovednim ljudem. Z nasmeškom je odkimal in dejal:

»Hvala Bogu, ne, gospodična Gose...«

Ko je prišel pilot in jima velel naj vstopita, sta zlezla v kabino, kjer je čakalo že več potnikov. Ta kabina je bila udobna, polna mehkih naslanjačev. Butson je hotel svoji spremljevalki uslužno vzeti kovčeg in ga dati v mrežo, toda Daly ga je zavrnila.

»Moderne ženske poskrbe za take reči kar sama,« mu je velela in obdržala kovčeg. Ko je poiskala primeren sedež, ga je potisnila pod njega.

Jonny Butson se je vneto pogovarjal s svojo sosedo, vendar pa pri tem ni pozabil mojstrovega ukaza: naj bo oprezen in naj ima odprte oči!

Neprestano je z očmi preiskoval podolgasto kabino, opazoval je vsakega sopotnika posebej in

pazil na pogovore, ki so jih imeli med seboj. Skoraj slednja beseda se je v kabini dobro slišala. Toda nič sumljivega ni mogel zaznati.

»Okrog štirih zjutraj bomo v Santa Féju!« je dejala Daly Gose zraven njega.

Butson je pogledal na uro.

»In okoli osmih se odpeljemo dalje!« je odvrnil.

»Potem pride, če se ne motim, najdaljša etapa do Galvestona.«

Prikimala je.

»Dobro sem si ogledal zemljevid. Potem se peljemo čez novomehiško visoko planoto in Llano Estacado, širno, obupno stepo do obale.«

Ker ni mogel Jonny Butson opaziti ničesar posebnega, je njegova pazljivost nehote popustila. Še bolj se je zatopil v razgovor s svojo lepo sosedo, ki je znala tako prijetno kramljati. Za trenutek si je mislil, da se je svetovni detektiv morda zmotil in da njegov poziv, naj ima odprte oči, ni tako pomemben, kakor ga je on razumel. Če bi bila kakršna resna nevarnost, bi mu bil svetovni detektiv to gotovo še posebej povedal.

Naposled pa je Butsonu vendar padlo v oči, da je miss Goseova čudno v skrbeh za svoj kovčeg. Opazil je da se ga je prav pogosto dotaknila z nogo, kakor bi se hotela prepričati, da je še na svojem mestu.

»Ali nosite kakšne dragocenosti s seboj?« jo je z zanimanjem vprašal Butson.

Daly Goseova ga je presenečena pogledala, vendar pa se je takoj zavedla.

»Oh,« se je prisiljeno posmejala. »V vas se pa menda noč in dan zbuja detektiv. Nekaj nakita imam s seboj... ne prav dosti... Morda je vreden pet ali šest tisoč dolarjev... toda ker so mi pred nekaj meseci ukradli kovčeg, sem zmeraj v strahu za svojo prtljago. To je pri meni postalo že skoraj bolezen.«

»Človek ne more biti nikoli dovolj previden!« je pomembno odvrnil Butson.

»Toda v navzočnosti tako imenitnega detektiva mi menda nihče ne bo nič ukradel.«

Daly Gose ga je izvedavo pogledala. Opazila je, da verjame njenemu opravičilu iz zadrege in je postala spet mirnejša.

Med pogovorom je moral Butson neprestano misliti na svojega mojstra in si razbijal glavo z mislijo, zakaj naj bi bil njega, Jonnyja, poklical v Galveston.

Ko so v Santa Féju pristali za štiri ure in zapustili letalo, je moral Butson ugotoviti, da gospodična Goseova tudi zdaj ni pustila kovčega v kabini, čeprav so jo zaklenili. In v restavraciji je postavila kovčeg zraven sebe na tla in ga potem spet vzela s seboj.

»Ali vam ga lahko pomagam nesti?« ji je med potjo z nasmeškom dejal.

»Če se mi boste še enkrat ponudili, gospod Butson, si bom mislila, da niste prav nič vljudni!«

Te besede naj bi bile zvene le šaljivo, vendar je odkril v njih prizvok jeze. To ni bila več šala. In videl je tudi na njenem obrazu nejevoljo.

John Butson je bil presenečen in je začel premišljati. Zdaj, ko sta spet sedela v kabini drug drugemu nasproti je začel postajati pogovor čedalje bolj prisiljen. Toda prav zaradi tega je imel Butson več priložnosti za svoja opazovanja in svoje misli. Časih je svojo sosedo od strani pogledal in opazil, kako strmi pred se skozi okno na gore, ki so se videle v daljavi.

Toda še zmeraj ni ničesar sumil. Še zmeraj se mu niti sanjalo ni, da bi utegnilo biti mojstrovo opozorilo kaj v zvezi s to mlado damo in njenim kovčgom. Bolj pazljivo pa se je zanimal za druge potnike. Ko je tri ure po odhodu iz Santa Féja spet po naključju pogledal gospodično Daly je opazil, da je segla z roko spet po svojem kovčegu. Moral se je zasmejati.

Pogledala ga je očividno užaljeno.

»Oprostite mi, gospodična Goseova, toda vaša navada — skrb za kovčeg — deluje name res tako, da se moram smejati!«

»Saj je res smešno!« Tudi ona se je zasmejala, toda hitro je pogledala skozi okno, da ne bi opazil, da njen smeh ni prav priroden.

Jonny Butson je začel postajati slabe volje. Vsa njegova opazovanja so bila brezuspešna. Ves polet je potekal redno, brez najmanjše motnje. Oba pilota sta sedela pri krmilu, potniki pa so se pogovarjali ali so pa od dolgega časa gledali skozi okno. Skozi debela vrata, ki so vodila do pilotov, se je čulo zamolklo brnenje motorjev.

Naposled je začutil rahlo utrujenost, ki jo je pripisoval dolgočasni vožnji brez vsake izpremembe. Večkrat je zazelhal in se je zadovoljno smehljaj, ko je videl, da je začela zehati tudi njegova soseda in držala roko pred usti ter časih za trenutek zaprla oči. Toda utrujenost je začela postajati čedalje hujša in Butson je moral zbrati vse svoje moči, da ni zadremal.

Ko se je ozrl okoli sebe, je opazil, da so morali biti tudi vsi drugi potniki zelo zaspani. Za njimi je nekdo na glas zazelhal in rekel:

»Vražje dolgočasna je ta vožnja!«

»Čudno, kako postane človek hitro truden!«

Butson se je malo dvignil iz svojega naslanjača in rekel te besede na glas gospodični Daly. Tudi ona se je očitvidno borila s spancem. Medlo se je smehljala, komaj prikrivala zehanje in ga opazovala izpod priprtih trepalnic. Butsonu pa se je ta nenadna zaspanost zdajci zazdela čudna in spomnil se je opominov svojega mojstra.

»Poldne bo že in zadnjo noč nismo skoraj nič spali!« je šepnila gospodična Goseova in se z zaprtimi očmi nasmehnila.

Toda sum, ki se je zbudil, je v Butsonu hitro postal verjetnost. Vse moči je zbral, da bi se uprl naraščajoči utrujenosti.

»Mislim, da tu ne more biti vse v redu. Dobro bi bilo, če bi...« je rekel.

Z zaspanim glasom ga je prekinila:

»Morda je le smrad po bencinu iz motorja.«

Na to verjetnost Butson sploh ni mislil. Hotel se je dvigniti in stopiti k močnim vratom in stopiti k pilotoma. Toda zaspanost mu je že težila noge kakor svinec. Le s težavo je vstal in se je moral oprijeti naslonila na sedežu pred seboj. Počasi je predstavljajal nogo za nogo. Ko se je ozrl, je videl, da precej potnikov že spi. Drugi pa so se še borili z utrujenostjo in ga zaspano gledali.

»Pilot! Potrkajte na vrata!« je zaklical tistim, ki so sedeli spredaj.

Toda nihče ga ni slišal ali pa ni nihče imel več toliko moči, da bi bil to storil. Jonny Butson se je bližal vratom. Pri tem pa je čutil, kako postajajo njegovi udje čedalje težji. Glavo mu je kar zanašalo in trepalnice so mu lezle skupaj. Poskušal je zbrati svoje misli, toda v glavi mu je kar šumelo.

»Bencin!« je vzkliknil, toda njegov vzklik je bil le slaboten. Potem se je spomnil kovčega pod stolom in iznenada se mu je zbudil nov, prepričljiv sum.

Pogledal je nazaj. Gospodična Goseova je trdno spala. Glava se ji je povescila na prsi. Toda to še ni nič povedalo. Vseeno je bila ta utrujenost lahko v zvezi z njenim kovčgom.

Za trenutek so dale te misli Butsonu novih moči. S težavo je zlezel naprej k njej, da bi kovčeg pregledal. Njegov pogled je obstal tudi na oknu. Hotel ga je razbiti, da bi dobil v kabino svežega zraka, toda neprobojno steklo mu je to branilo.

Iznenada pa so mu kolena odpovedala. Kar zmehčala so se mu, da je zdrknil na tla.

»Pilot! ... Pilot! ...« je poskušal na glas zaklicati. Toda obupne besede so zamrle v ropotu motorjev. Glava mu je omahnila in se zadela ob rob naslanjača. Potem je vse izginilo v temi.

Samo spredaj pri motorjih se utrujenost ni nič čutila. Oba pilota sta nemo strmela pred se in pazila na letalo in pot. Kaj se je za njunima hrbtoma godilo, tega nista opazila.

Mirno je letel ogromni jekleni ptič pod nebom dalje proti cilju.

2. POGLAVJE.

Daleč in nepregledno se širijo ogromne pustinje Llana Estacada, porasle vse samo s suho travo, od gora pa vse do Colorada. Na južnem zapadu prereže to pustinjo južna pacifična železnica. Enkrat ali dvakrat na dan se vidi na njej dolg oblak dima, ki izginja potem na obzorju.

Na konju je jezdil po Llanu Estacadu samotni jezdec proti višini Colorada. Očividno je prihajal iz Santa Féja.

Videlo se mu je, da se dobro spozna v tej okolici. Nič se ni oziral. Varno, brez preudarjanja je begal po šumnih planjavah. Na sedlu je imel za seboj privezan precej velik zavoje.

Šele ko se je približal Coloradu, je zrahljal konju uzdo, da je začel počasneje korakati, naposled pa je obstal blizu nizkega griča.

Nastavil je roke na usta in trikrat zatulil kakor roparska puma.

Kmalu nato je začul v odmev iz daljave enak glas. Jezdec, mešanec, se je tedaj očividno pomiril. Spet je pognal konja v hrib in kmalu obstal pred napol razpadlo kočo, ki se je v daljavi le slabo opazila.

Pred kočjo je stal drugi mešanec in ga pričakoval. Prihajajočemu jezdecu je podal roko.

»Dobrodošel, Onde! Ali prinašaš dobre novice?«

Možak, ki mu je bilo Onde ime, je skočil s konja in stopil v kočjo:

»Upam, da je tu vse v redu, Cheri?« je vprašal. »Kdo naj bi se bil pa sem izgubil?«

Cheri se je zvijačno zarežal.

»Obe letali sem videl nekje prav daleč, sem pa nista prišli!«

»Prav!« Onde je sedel in počakal, da mu je Cheri nalil kozarček žganju podobne pijače.

»Ryba pripravlja za danes nov udarec. Okoli dvanajstih prileti potniško letalo G. U. 36!« je potem pojasnil.

»Vse bo poteklo mirno in brez nerodnosti kakor zadnjič,« se je zadovoljno zasmel Cheri. »In upam, da nam bo dalo precej zaslužka.«

»Kakor zadnjič!« Tudi Onde se je zasmel, potem pa je rekel bolj tiho: »Ryba ima potem še en načrt, dosti večji kakor je današnji. Če se mu posreči, bomo imeli vsi dovolj zaslužka in ne bo se več treba ukvarjati s takimi posli.«

Pogledal je na uro in vstal.

Stopil je pred kočo, vzel iz torbe daljnogled in začel preiskovati obzorje v smeri proti Santa Féju.

Čez nekaj časa je dal daljnogled Cheriju in mu velel, naj opazuje megleno, temno točko, ki se vidi nekje daleč med oblaki.

»Allright! Pripraviva se!«

Cheri je skočil za kočo in privedel iz zavetišča svojega konja.

Trenutek nato sta bila že oba v sedlu in se nekaj časa posvetovala. Potem sta preiskusila svoja browninga in ju zataknila za pas ter se pognala letalu nasproti.

»Ryba mora biti vražje dober pilot!« je dejal Cheri med potjo in pokazal kvišku.

Visoko nad njima, komaj vidno, se je premikala med oblaki črna točka in neprestano krožila, kakor bi čakala veliko potniško letalo, ki se je bližalo.

Cheri in Onde sta obstala in napeto gledala kvišku, čeprav sta vedela, kaj se bo zgodilo.

G. U. 36 se je bližal.

Zdajci je postal ropot motorjev močnejši. Letalo je bilo zdaj skoraj navpično pod točko, ki je krožila v veliki višini. Potem pa se je pognalo malo lovsko letalo kakor puščica izpod oblakov na veliko potniško letalo. Malo pred njim pa se je v širokem loku zasukalo in začelo obkrožati zračnega orjaka, ki je mirno nadaljeval svojo pot.

»Zdajle ga bo takoj začel potiskati navzdol!« je Onde vzkliknil v napetem pričakovanju.

»Oba pilota sta ga že opazila!«

Mallo lovsko letalo je bilo v primeri z velikim potniškim letalom kakor golob v primeri z orlom.

Tedaj je zavilo v novem loku in sledilo velikemu, kakor bi bilo namenjeno po isti poti.

Potniško letalo se je začelo pomikati hitreje in lesti navzgor. Najbrž je opazilo namene malega zasledovalca in mu poskušalo uiti.

Kar pa je bilo orjaku težavno delo, je bilo malemu lovcu igrāča. Iznenada se je pognal kvišku in se dvignil nad G. U.36, potem pa je spet zavil navzdol. Zdaj je plaval v isti smeri, komaj nekaj metrov nad pilotskim sedežem velikega letala.

»Zdaj!« je vzkliknil Onde.

Res se je mali zasledovalec spustil še meter ali dva nižje proti orjaku, predrzno, brez ozira na veliko nevarnost.

Pilot zračnega orjaka je večkrat poskušal uiti izpod predrznega lovca in se dvigniti, toda to se mu ni posrečilo. Takoj se je lovec pognal s še večjo hitrostjo dalje in mu odrezal pot.

Tako je začel pritlikavec počasi potiskati orjaka k tlom.

Pilota sta se morala nasprotniku umikati, da sta preprečila trčenje z njim. Čedalje bolj k tlom sta prihajala. Naposled sta že nehala poizkušati pobegniti. Morala sta gledati le še na to, kako bosta varno pristala, saj to na valovitih tleh ni bilo prav lahko delo.

»Zdaj, Cheri!«

Onde je vzpodbodel konja z ostrogami in se pognal proti letalu.

Cheri je jezdil ob njegovi strani.

»Prav nič se ne bosta mogla upirati, ker bosta morala paziti na pristanek!«

Oba mešanca sta se ločila in se držala vsak na eni strani letala G. U. 36, ki se je pravkar s kolesi doteknilo tal. Drvelo je še strašno hitro, toda ta hitrost je začela od trenutka do trenutka bolj pojemati. Vsi trije propelerji so se sukali čedalje počasneje, naposled pa so se ustavili, med tem ko je malo letalo še zmeraj krožilo v višavi.

Onde je pridirjal tik k letalu G. U. 36, nastavil cev svojega orožja na pilota in ukazal:

»Odprite vrata!«

»Vsak upor je bil brez pomena.

Prav tedaj sta šele lahko oba pilota pustila krmi-la in tudi če bi bila že imela orožje v rokah, ga ne bi bila utegnila uporabiti.

Eden izmed obeh pilotov je odprl in stopil na Ondeov ukaz iz letala. Drugi mu je sledil. Cheri je zdrknil iz sedla in zvezal pilotoma roke, med tem ko je Onde oba nadzoroval z orožjem.

»Zdaj jima pa zaveži oči, Cheri!«

Šele potem ko je Cheri obema zavezal oči in ju potisnil naprej na njun prostor, je skočil Onde s konja.

Tedaj pa se je začelo za oba pomočnika roparja iz zraka lahko in preprosto delo.

Stopila sta v kabino in najprej pogledala, ali res vsi potniki trdno spe. Potem sta začela drugega za drugim preiskovati. Vse dragocenosti, ki sta jih do-bila, sta zbrala. Ure, okrasje, listnice, bankovce. Cheri se je že obrnil h kovčegom, med tem ko je Onde še zmeraj preiskoval potnike.

»Tale nima ničesar pri sebi. Butson se piše!« je vzkliknil Onde svojemu pajdašu.

»Saj so tudi siromaki na svetu!« je odvrnil Cheri.

Oba gotovo nista v samotni mehiške stepe nikoli slišala o Sherlocku Holmesu in njegovem pomoč-niku.

Z urnimi kretnjami sta metala plen na kup sredi kabine in ko je bilo naposled vse preiskano, je začel Cheri vse skupaj zbirati v vrečo, ki jo je prinesel s seboj.

Onde pa je moral imeti še neki drugi namen. Vzel je veliki zavoje iz svojega sedla in odvil iz papirja usnjat kovčeg, na las podoben tistemu, ki ga je imela gospodična Daly Gose. Z zadovoljnim muzanjem je vlomil ključavnico kovčega, ki ga je bil prinesel s seboj in vzel onega izpod naslanjača. Komaj dve minuti nato je bila vsebina prepariranega kovčega že preložena v novega in novi kovčeg je ležal pod naslanjačem.

»Potem pa lahko še pogledava, kako je Ryba to stvar montiral!«

Onde je pokazal na kovčeg gospodične Goseove in ga vrgel skozi vrata.

Potem ko sta pobrala vse, kar je bilo kaj vredno, sta zapustila kabino in odvzela obema pilotoma obveze z oči in vezi.

»Zdaj jo pa hitro odkurita! Toda glejta, da ne bosta v Galvestonu preveč jezika obračala!« je zagrozil Onde.

Jonny Butson se je prebudil zaradi močnega, klopotajočega ropota.

Zdrznil se je in je potreboval nekaj trenutkov, da se je znašel. Potem pa se je iznenada spomnil sumljive utrujenosti, ki ga je vrgla na tla.

Ko je dvignil glavo, je zaslišal neke glasove.

Vrata kabine je moral nekdo malo prej trdno zaloputniti in prav tisti udarec ga je začel dramiti.

Poskusil se je dvigniti, ali šele tedaj je opazil, da ne lete. Pogledal je skozi okno. G. U. 36 je stal sredi stepe.

Hotel je stopiti bliže k oknu, da bi pogledal, kdo je zunaj govoril, toda prav tisti trenutek so s podvojeno močjo zarohneli motorji. S sunkom se je G. U. 36 premaknil in kar poskočil z valovitih tal. In ko je Jonny Butson prišel do okna, je komaj še videl Cheriya in Ondeaa, ki sta stala zraven svojih konj in zadovoljno gledala za orjaškim letalom. Visoko pod oblaki pa je opazil manjše letalo, ki je bilo očitno namenjeno proti Santa Féju.

Iznenada je Butson spoznal položaj. Z enim pogledom je razumel vse, kar se je zgodilo. V vse kovčge je bilo vlomljeno. Po obleki spečih, ki je bila vsa v neredu, se je videlo, da je moral nekdo vse žepe pregledati in odnesti vse, kar je bilo kaj vredno.

Butson je hotel stopiti k pilotoma, da bi se z njima pomenil, tedaj pa je obvisel njegov pogled na gospodični Goseovi in tako se je spomnil njene bojazni za kovčeg.

Spala je še. Jonny se je bil prvi prebudil.

Brez daljšega pomišljanja je stopil h gospodični Goseovi in začel natanko preiskovati njeno prtljago in njeno obleko.

Ključavnica kovčega pod naslanjačem je bila vlomljena. Videlo se je, da je nekdo po prtljagi brskal. Ni pa bilo tam nobenih sledov kakšnega kemičnega preparata, kakor je Butson pričakoval. Nekolico razočaran je potisnil kovčeg spet nazaj in začel preiskovati ročno torbico svoje sosede.

Majhna beležnica je zbudila njegovo pozornost.

Prelistal jo je, toda v njej ni odkril nič omembe vrednega.

»Nič!« je nejevoljno zamrmral in zamišljeno opazoval obraz dekleta, ki je še zmeraj spalo.

Priklical si je v spomin vse dogodke s potovanja in vse njene besede s poti. Toda nikjer ni dobil potrdila svojega suma, ki se ga ni mogel otresti. Samo nekaj mu je ostalo nejasno: njena skrb za kovčeg, ki ga niti za trenutek ni izpustila izpred oči.

Ko so se počasi zbudili tudi drugi potniki in s strahom ugotovili kaj se je zgodilo, je moral uporabiti vso svojo zgovornost, da jih je pomiril.

Naposled je prišel eden izmed pilotov v kabino in povedal, kaj se je zgodilo.

»Uporabila sva vse sile, da bi se malemu letalu umaknila, toda nikakor ni bilo mogoče,« je nazadnje dejal! Na odpor pa potem, ko je bilo letalo na tleh, ni bilo mogoče niti misliti!

»Vse preiščimo!« je nekdo nasvetoval in je začuden pogledal, ko je Jonny Butson omalovaževalno odkimal.

»Ali mislite, da ne bi bilo treba?« je vprašal.

»Nezmiselnost bi bilo!«

Butson ni umaknil pogleda od Daly Goscove, ki je prav tedaj odprla oči in se zmedeno ozrla.

Njen prvi pogled je bil namenjen kovčegu. Prestrašeno je pogledala.

»Roparji so morali seveda imeti pomagača med potniki!«

Butson je izrekel te besede precej ostro in s pomenljivim poudarkom. Upal je, da bo opazil na njenem obrazu kakšno izpremembo, toda prav tedaj je pogledala navzdol.

Potegnila je kovčeg izpod sedeža in žalostno vzkliknila:

»Moj Bog, ves nakit so mi odnesli!«

»Tudi nam se ni nič bolje godilo!«

Nekateri potniki so spet pogledali Butsona, kakor bi samo od njega pričakovali hitre pomoči.

Toda Jony Butson je vedel, da tu ne more nič pomagati. Pomiril je najbolj razburjene in si skušal pridobiti njihovo zaupanje.

»Gospoda, vsako obupavanje je nezmiselnost!«

»Toda nekaj bo le treba podvzeti!« so mu vsi ugovarjali.

»Seveda!«

Butson se je pomenljivo posmehnil.

»Vaše dragocenosti se nahajajo nekje na širni stepi in jih torej tukaj ni mogoče dobiti. Ker pa je nedvomno, da je med potniki nekdo, ki je z ro-

parji v zvezi in ki je spustil uspavalni plin, bo treba takoj po prihodu v Galveston uvesti preiskavo. Moj mojster — Sherlock Holmes — me bo najbrž tam čakal. Nihče ne sme po pristanku zapustiti kabine, dokler ne pride policija!«

Sopotniki so uvideli, da jim drugega ne preostaja in so posedli nazaj. Jonny Butson se je spet spustil v naslanjač zraven gospodične Goseove. Doslej ni opazil na njenem obrazu nič sumljivega, toda sklenil je, da bo še nadalje prežal nanjo.

»Ves moj nakit,« je tedaj iznova šepnila.

Butson je skomignil z rameni.

»Počakajte! Mislim, da bomo po pristanku hitro dobili roparjevega pomočnika!«

»Ali že koga sumite?« ga je nedolžno vprašala.

Jonny Butson je natanko opazoval njen obraz.

»Da, nekoga sumim.« je tedaj hladno rekel. In na skrivaj jo je občudoval. Kako se zna pretvarjati! Če je res ona kriva, je nedosežna igralka. Saj njen položaj ne bo prav prijeten, če jo bo razkrinkal!

Potem pa je iznenada opazil nekaj kakor prikrit strah v njenih očeh.

»Toda o tem vam še ne morem ničesar reči,« je naposled dejal. »Počakati moramo pristanka!«

In do pristanka ga ni nič več vprašala, toda opazil je, da je postajala od trenutka do trenutka nemirnejša.

3. POGLAVJE.

Pristanek v Galvestonu pa je bil docela drugačen kakor je Jónny Butson pričakoval. Sherlocka Holmesa ni bilo na letališče. Tako je moral Butson prepustiti straženje vseh potnikov obema pilotoma, dokler se ni vrnil z oddelkom policistov.

V pisarni letališkega poveljstva je izvedel, da je svetovni detektiv zadržan. Tam ga je namreč že čakalo mojstrovo pismo, naj čaka njegove vrnitve v hotelu Bristolu.

Butson je s komisarjem preiskal vse potnike in potem tudi kabino. Toda nobenega sledu ni bilo nikjer. Z vročično delujočimi mislimi je iskal Butson kakršnekoli opore, da bi podvzel kaj proti gospodični Goseovi, ker je bil še zmeraj trdno prepričan, da je sokrivka. To je namignil tudi komisarju, ki pa je z obžalovanjem odvrnil:

»Morda je vaš sum opravičen, gospod Butson. Toda samo zaradi sumničenja ne smem nikogar prijeti. Listine te dame so docela v redu in tudi sama je med oropanimi. Če bi imel kakšen le količkaj otipljiv dokaz, potem bi se dalo morda kaj storiti.«

»Toda stvar je vendar sama ob sebi umevna: Mešanca sta morala odstraniti vse, kar je bilo sumljivo!« se je razvnel Butson. »Prav tako je jasno, da je moral imeti ropar iz oblakov pomočnika med potniki.«

»Res je, vse potrdim!« je komisar prikimal. »Toda vseh potnikov ne morem aretirati. To morate sami uvideti!«

«Seveda!«

»In enega samega potnika tudi ne morem prijeto, ker so vsi enako sumljivi!«

Ugovori in pomisleki Jonnyja Butsona so ostali bob ob steno. V Galvestonu ni imel toliko ugleda in vpliva kakor na Angleškem, odkoder je bil prišel s svojim mojstrom Sherlockom Holmesom. Tam se ne bi bili niti za trenutek pomišljali in bi bili storili vse, kar bi bil on zahteval.

Slabe volje je bil, ko je gledal, kako so potniki drug za drugim zapuščali letalo. Ko je šla tudi gospodična Goseova, se mu je zazdelo, da vidi v njenih očeh zmagoslaven nasmešek.

»Zelo žal mi je, da vam ni uspelo, gospod Butson!«

S to pripombo se je od njega poslovila.

Jonny Butson je gledal ves besen za njo.

Vedel je, kaj mora storiti, toda še zmeraj je čakal, dokler mu ni izginila izpred oči. Potem jo je začel previdno zasledovati.

Menda ga ni opazila. Pred izhodom letališča je sedla v taksi in povedala šoferju neki naslov.

Butson se je v drugem taksiju peljal za njo. Koval je načrte, kako bi jo najlaže zasledil, toda zmeraj je moral priti na koncu do sklepa: čakati bo treba!

Ko je Daly Goseova v mestu stopila iz avta in šla peš hitro dalje, ji je v majhni razdalji sledil.

Na svoje veliko začudenje je moral ugotoviti, da je zavila v veliko trgovino. V njeni notranjosti se mu je znala dobro skriti. Ni mogel več ugotoviti, v katere prostore je šla. Še tega ni vedel, ali ni morda pri drugih vratih že zapustila poslopja.

Slabe volje je bil, toda odločil se je, da počaka. Ura je potekla in še druga. Že se je ukvarjal z mislijo, da bo najbolje, če pojde poiskat mojstra, tedaj pa jo je iznenada spet zagledal pri vratih.

Če pa je Jonny mislil, da bo zdaj lahko kaj važnega odkril, se je grdo uštel. Menda je z obiskom v trgovini opravila svoje posle. Šla je v hotel »City« in tam naročila zase sobo.

Butson je šel za njo in je poiskal hotelskega ravnatelja.

»Ali imate svojega hotelskega detektiva?« ga je vprašal.

»Seveda, gospod Butson!«

»Naročite mu, naj natanko opazuje gospodično Goseovo in zlasti pazi na njene obiskovalce. Če se bo zgodilo kaj posebnega, pokličite hotel »Bristol« in zatevajte Holmesa ali pa Butsona.«

»Velja!«

Jonny Butson je odhitel v svoj hotel. Tu pa je doživel drugo razočaranje. Mojster se ni še vrnil.

V vročičnem nemiru je hodil po sobi sem in tja. Pri najmanjšem šumu je obstal in zmeraj čakal, da bo zdaj pa zdaj stopil mojster v sobo. Toda zmeraj se je zmotil.

Mislil je na Daly Goseovo in neprestano je bil v skrbeh. Še celo misel na detektiva, ki pazi nanjo, ga ni mogla pomiriti.

Noč je potekala. Z neizmerno počasnostjo so se pomikale ure proti jutru.

Butson je poskušal zaspati, toda ostalo je pri poskusu. Večkrat je poklical hotel »City«, toda zmeraj je dobil odgovor, da gospodične Goseove ni nihče obiskal in da menda mirno spi v svoji sobi.

Naposled, proti jutru je prišel svetovni detektiv.

»Dobro jutro, Jonny! Precej dolgo sem se zamudil!«

»Dobro jutro, mojster! Komaj sem vas pričakal, v takih skrbeh sem.« In hitro je povedal, kaj je med potjo doživel. Pripovedoval mu je o svojih slutnjah, o svojem mnenju, o Daly Goseovi in o njenem kovčegu.

Zadovoljen je bil, ko je opazil, da ga je mojster pazljivo poslušal in pogosto prikimal, ko mu je razlagal svoje doživljaje.

»Bravo, Jonny!«

Holmes ga je prijateljsko potrepljal po rami: »Prav nič ni potrebno, da se tako kislo držiš!«

»Toda ta neuspeh! Trdno sem prepričan, da je Daly pomočnica, pa še tega nisem mogel doseči, da bi jo bili prijeli.«

»Hvala Bogu, da je niso!«

Holmes se je zasmel, ko ga je Butson začudeno pogledal. »Z aretacijo bi bilo vse pokvarjeno.«

»Res?« je osuplo vprašal Butson.

»Poslušaj, Jenny, da ti vse povem.«

Sherlock Holmes je hitro pogledal na uro.

»Prav za prav bi bilo najboljše, če bi šel spat. Toda najprej se morava pomeniti o tej gospodični Goseovi.«

Svetovni detektiv je sedel in začel:

»Ko sem pred kratkim slišal za podoben napad na letalo, sem bil brez vsake opore. Vse, kar so ljudje vedeli, ni bilo nič vredno. Potem sem pa po naključju izvedel, da bo poletel z letalom G. U. 36 tudi pomočnik roparja iz oblakov v Galveston. Tu stanuje namreč neki Rauen, ki menda obvešča roparja o vsem potrebnem. Zvedel sem celo, da se pripravlja na nekaj velikega.«

»Kaj?« ga je hlastno vprašal Butson.

Sherlock Holmes pa je samo skomignil z rameni.

»Ničesar nisem mogel izvedeti, le to, da se nekaj pripravlja. Vse podrobnosti je odkril roparju in mu dal tudi razne migljaje prav ta Rauen!«

»Kje pa stanuje?«

Butson je napeto čakal odgovora in je skoraj zavriskal, ko je slišal naslov.

»Ona ga je obiskala takoj, ko se je pripeljala. Naravnost z letališča je šla k njemu. Da, saj je to tista hiša z veletrgovino!« je vzkliknil.

«Potem je vse v redu.»

Svetovni detektiv je videti z odkritji zadovoljen.

»Računal pa nisem z napadom na G. U. 36, drugače bi bil dal natančnejša navodila.«

»V vsem gre torej za pet ljudi,« je menil Butson. »Za roparja iz oblakov, gospodično Goseovo, oba mešanca in Rauena!«

»Res je!« Holmes je spet vstal. »Rauena bomo pa lahko šele tedaj prijeli, ko bomo vedeli, kdo je ropar iz oblakov!«

»Torej bo treba zaslediti, s kakšno veliko zadevo se ukvarjajo?« je vprašal Butson.

»Da,« je prikimal svetovni detektiv. »Delo bo pa precej naporno. Obširna ozemlja v tej državi vse bolj otežkočajo delo, kakor je v resnici težko.«

Hotel je še nekaj dodati, toda telefonski zvonec ga je zmotil.

»Halo, Holmes!... Kako?... Hotel City?... Dobro, pridem!«

»Gospodična Goseova?« je naglo vprašal Jonny.

»Pravkar je prejela brzojavko in plačala račun. Zdaj se pa obrni, fant!«

Kar zdrvela sta po stopnicah in sedla v prvi taksi.

»Hotel City! Hitro vozite! Dvakratno ceno plačava!«

Šofer je prikimal in pogнал motor. Avto je kar zanašalo, tako je drvel okoli ovinkov in vozil detektiva po temnih ulicah. Niti pet minut ni poteklo, ko je obstal pred hotelom Cityjem.

»Ali jo bova opazovala?« je med potjo vprašal Jonny.

»Da, toda tako, da naju ne bo odkrila. S tem bi znala postati nemirna in neprevidna. Od glavne osebe — roparja iz oblakov — bi komaj utegnila kaj zvedeti in tudi Rauen se mi zdi precej zvit dedec.«

»In oba mešanca bi le s težavo odkrila na širni stepi!« je dodal Butson.

S srede ceste sta pogledala razsvetljen vhod v hotel. Neki moški je stal tam in gledal nezaupno proti njima.

»Mister Holmes?« je vprašal. Ko je detektiv prikimal, je rekel: »Gospodična Goseova se je pravkar odpeljala. Nisem je mogel zadržati.«

»Ali ste kaj posebnega opazili ali izvedeli?« je Holmes kratko vprašal.

»Ne. Slišal sem le, da je namenjena na letališče.« Holmes se je obrnil k svojemu šoferju.

»Zdaj pa hitro na letališče!«

Med tem ko je detektiv hitel nazaj v hotel, je avto oddrvel. Sherlock Holmes je postal iznenada molčeč in sam vase zaprt. Srepa je strmel pred se in Butsonu na nobeno vprašanje ni odgovoril.

»Če bi mogla ta polet prepričati, bi nam, sodim, glavna oseba kar sama padla v roke.«

»Ali mislite, da jo bo prišel ropar iz oblakov sam iskat?«

Svetovni detektiv ni nič odgovoril. V daljavi so se že videle žarke luči! Letališče! —

Sherlock Holmes je vstal in stopil pokoncu, kolikor mu je streha dopuščala. Zdelo se je, da pričakuje letalo, ki se bo zdajci dvignilo in šinilo pod nebo, toda slišati ni bilo ne motorja ne kakšnih signalov za odhod.

»Menda je hotelski detektiv še ob pravem času telefoniral!« je veselo dejal Butson.

»Ne, prepozno!« Iznenada se je začulo ropotanje motorja. Razločno sta ga slišala, ko sta drvela proti letališču. »Še hitreje, šofer!«

Ropot je postal čedalje močnejši. Enkrat se jima je celo zazdelo, da slišita glasno kričanje. Preden pa sta mogla priti dovolj blizu, sta se začula dva strela, kakor dva udarca z bičem. Nekdo je kriknil.

Avto je privozil že na sredo letališča. Holmes in Butson sta planila iz njega in se v dolgih skokih pognala proti gruči ljudi. Toda prišla sta prepozno. Kakšnih dve sto metrov pred njima se je pravkar zganilo majhno letalo. Potem se je dvignilo, zakrožilo in izginilo v smeri proti stepi.

»Damned, prepozno!« Sherlock Holmes je obstal in poklical mehanike, ki so čakali v bližini.

»Enega je ranil, ko smo hoteli letalo zadržati. Pravkar nam je nekdo telefoniral!« so mu hitro povedali.

»Hitro novo letalo!« Sherlock Holmes je pokazal svojo legitimacijo.

Možje pa so z obžalovanjem odkimali.

»Noben aparat ni pripravljen za pot. Dva sta v popravilu, eden se pa še le čez nekaj ur vrne.«

Butson je zaklel in pogledal svojega mojstra. Detektiv se ni ganil in z ničemer ni izdal svojega razočaranja in jeze. Samo oči so se mu čudno, zlovesče svetlikale.

»Avto?« se je iznenada obrnil k mehanikom.

»Več jih je tu, toda ...«

»Čigav je tale dirkalni avto?« Holmes je pokazal na lep sportni avto zraven hangarja.

»Ravnatelj!«

»Ali mislite, da bi se z njim ne dalo voziti po stepi?«

»Seveda! Saj so tla skoraj povsod trdna.«

»Potem je dobro. Povejte ravnatelju, da sem se odpeljal z njegovim avtom.«

In preden so mehaniki sploh kaj utegnili reči, je že sedel v avtu in Butson zraven njega.

Jonny je bil navdušen. Le malokdaj je videl Sherlocka Holmesa takega.

»Ali še vidiš letalo?« mu je zaklical mojster skozi oglušujoči ropot?

Butson ga je odkril kot črno točko v precejšnji višini. Medtem je postalo že svetlo in nebo se je pokazalo v najlepši sinjini. Torej sta lahko dobro videla nasprotnika.

»Naravnost proti stepi vozi!« je zaklical Butson mojstru.

Sherlock Holmes je prikimal.

Avto se je obrnil, da ga je skoraj zaneslo, proti izhodu z letališča.

Presenečeni monterji so zmajevali z glavami. Med tem pa je avto že drvel proti stepi.

Sherlock Holmes je z varno roko vodil krmilo. Kmalu sta imela zasledovano letalo tik pred seboj. Komaj je moglo biti verjetno, da bo begunec avto opazil.

»Do Austina morava toliko pridobiti, da bova izravnala razliko med nama in letalom!« je zaklical Holmes svojemu pomočniku. »Potem bo pa konec ceste!«

Naravnost je hitela lepa cesta kakor bel trak. Izginjala je pod kolesi njunega avta z besno naglico. Butson je komaj opazil drevje na obeh straneh. Njegov pogled je neprestano lovil letalo pod oblaki.

Glasni ropot motorja mu je razbijal na ušesa. Vsak pogovor je bil nemogoč. Komaj posamezne besede sta si lahko vrgla.

Ko so se pokazale prve hiše mesteca Austina, sta že zagledala ljudi, ki so hiteli na cesto. Od daleč so že začuli peklenski hrup drvečega avtomobila.

Holmes pa je še pospešil hitrost. Hiše so izginile mimo njega, kakor bi jih bil kdo izbrisal s tal. Ljudje so se prestrašeno umikali.

Zasledovani letalec se je držal precej visoko, zato ju ni mogel opaziti.

Iznenada je Holmes Butsonu pomignil. Pred nji-ma se je pot končala. Butson se je komaj še oprijel, da ga ni z vso silo vrglo iz avtomobila. Tla sicer niso bila preveč valovita, toda najmanjša vzpetost ali kotanja sta pošteno pretresli avto.

Butson je bil neprestano v strahu, da bo odletel, naposled pa se je le privadil peklenski vožnji. Razdalja med letalom in avtom se ni povečala.

Po večurni vožnji se je Butsonu zazdelo, da začanja letalo zmanjševati hitrost. Najprej sta mislila, da se motita, toda potem sta opazila, da je zavilo v širokem loku in začelo krožiti čedalje niže.

»Najbrž misli pristati!« je vzkliknil Butson mojstru na uho.

Sherlock Holmes je prikimal in prav tako zmanjšal hitrost. Potem je iznenada ustavil avto.

»Paziti morava, da naju ne zagleda. Jonny, zdi se mi, da ga bova lahko peš došla, preden pristane.«

Pustila sta avto sredi stepe in skozi visoko travo, ki ju je dobro skrivala, sta šla dalje.

Iznenada pa je Holmes obstal in vzdihnil:

»Jonny, na tla!«

Prav tedaj sta namreč mislila izginiti za majhnim gričem, ko sta zapazila sredi stepe na pol razpadlo bajto. Vrata so bila odprta in Cherijev zločinski obraz sta opazila v njej. Z zanimanjem je gledal letalo.

Holmes je potegnil svoj browning.

Menda je računal s pristankom letala in namignil Butsonu, naj se pripravi za nenaden napad na neznanca.

»Najbrž bo tu posvetovanje za naslednji napad,« je dejal v travi skrit.

Tedaj se je letalo še bolj spustilo k tlu. Motor ni več tako ropotal kakor prej. Naposled je celo docela utihnil in kakor ptica brez glasu je letalo šinilo proti hiši. Nekaj metrov nad bajto je iznenada spet zarohnel motor. Neka roka se je iztegnila čez rob letala in vrgla na tla usnjat zvitek.

»Ne bo pristalo!« je brez sape šepnil Butson.

»Menda res ne!«

Svetovnemu detektivu se je obraz podaljšal. »Počakati bo treba, da vidiva, kaj bo.«

Videla sta, kako je aparat spet v krogih zavil pod nebo in potem s prejšnjo hitrostjo izginil v smeri proti Santa-Féju.

»In zdaj?« je Butson prekinil molk.

»Moram zvedeti, kaj je v sporočilu, ki ga je letalec vrgel na tla!« je Holmes počasi odvrnil. »Brez dvoma gre za zelo važen načrt in samo tu bi kaj lahko o njem izvedela! Nadaljnje zasledovanje bi bilo tudi nemogoče, ker postaja pokrajina gorata in še kolovozov nima.«

Holmes je vtaknil browning v žep in pokazal proti stepi.

V daljavi sta zagledala jezdeca, ki se je hitro bližal. Jezdil je naravnost proti bajti in pozdravil čez nekaj časa mešanca, ki je stopil k njemu. Ko je konja privezal, sta oba možaka izginila v bajti in jo za seboj zaklenila.

Sherlock Holmes je šepnil Jonnyju:

»Počakaj tu in browning imej napet! Splazil se bom za kolibo in poskusil dognati, o čem se pogovarjata.«

In res je šel.

Od te strani je lahko prišel do kolibe neopaženo. Edino konja bi ga lahko s svojim hrzanjem izdala. Detektiv, ki je tudi na to računal, je bil zato zelo oprezen. Vendar pa je v treh minutah po vseh štirih prilezel do kolibe. Zdaj je stal ob trhli steni in naslanjal nanjo uho.

Nekaj minut napetega čakanja je poteklo. Sherlock Holmes se je spet spustil v travo in pomignil Butsonu, naj pride k njemu.

Jonnyju je od razburjenja skoraj sapa zastajala, ko je sledil po pohojeni travi svojemu mojstru.

»O novem napadu se pogovarjata. Nekaj besed sem ujell!« Spet je prisluhnil, potem pa je dejal: »Sodim, da bo najbolje, če oba lopova kar primeva!«

Preteklo je še nekaj minut pogovarjanja o novem napadu, potem pa sta se začela mešanca ukvarjati z drugimi stvarmi. Sherlock Holmes se je še obotavljal. Mislil je počakati, da bi se pokazal eden izmed obeh lopovov sam na pragu. Prepričan je bil, da bi z njim kaj hitro opravil, drugi bi se pa potem najbrž sploh ne branil, če bi videl, da je sam proti dvema.

Iznenada pa je detektiv planil pokoncu, kakor bi ga bila kača pičila.

»Pojdi, Jonny, hitro!«

Slišal je, da je eden izmed mešancev prižgal vžigalico. S svojim spremljevalcem je planil okoli koč, se zakadil v vrata, da so se razletela in se pokazal na pragu z napetim browningom.

»Roke kvišku!«

Toda bilo je prepozno, da bi rešil sporočilo roparja iz oblakov!

Oba mešanca sta se takoj obrnila in dvignila roke, toda na mizi zažgano pismo je razpadlo v prah.

Svetovni detektiv je hitro poskočil in dal Butsonu znak, ki ga je ta dobro razumel.

Iz stranskega žepa svojega mojstra je potegnil lisice in z njimi uklenil presenečena razbojnika, ki se nista več upirala.

Zastonj je Holmes preiskoval počrnele ostanke papirja na mizi. Iz njih ni mogel ničesar več razbrati. Potem je pričel preiskovati tla in pregledal nekaj posod v hiši. Naposled se je obrnil k Butsonu:

»Malo letalo je včeraj po napadu le fingiralo povratek v Santa-Fé. V resnici je potem tu obstalo, pobralo plen in prišlo v Galveston po gospodično Daly Goseovo.«

»Kaj pa zdaj namerava?« je radovedno povprašal Butson.

»Pojutrišnjem se odpravi v San Francisco letalo, ki bo natovorjeno z zlatom in srebrom v palicah. To je veliki udarec, ki ga ropar pripravlja!«

»Toda kako misli letalo napasti?« je Butson dejal. »Menda ne tako kakor včeraj?«

Svetovni detektiv je skomignil z rameni.

»Komaj. Toda o tem tudi ta dva najbrž nič ne vesta. Najbrž sta dobila samo ukaz, kje naj čakata, da bosta odnesla dragoceni tovor. Verjetno je, da bo ropar iz oblakov še enkrat poskusil prisiliti letalo k pristanku, čeprav na drugačen način. Saj bi mogel ta dva mešanca le na ta način uporabiti!«

Sherlock Holmes se je obrnil k uklenjenima zločincema in ju začel izpraševati. Toda nista mu hotela odgovarjati. Gledala sta v tla in molčala.

»Pa pojdimo!« je potem rekel.

Sherlock Holmes se je obrnil k vratom, medtem ko je Butson pazil na mešanca.

»Vsaj to veva, da gre za prevoz zlata in srebra,« je zamrmral sam pri sebi.

»Obrniti se bo treba, da pridemo ob pravem času v San Francisco!«

»Seveda!« je pritrdil Holmes. »Najin avto naju bo hitro pripeljal v Santa-Fé, tam bova pa že dobila kakšno dobro letalo.«

Prišla sta do avta in s težavo stlačila ujetnika vanj, ker sta bila prav za prav le dva sedeža.

Potem pa sta oddrvela proti Santa-Feju.

4. POGLAVJE.

Nedaleč od San Francisca se je drugi dan okoli poldneva spustilo na tla majhno letalo. Ni pristalo na mestnem letališču, temveč daleč stran, da ga je moglo opaziti le malo ljudi. Dve osebi v pilotskih oblekah sta zlezli iz njega in se obrnili h kmetu, ki je pritekel in je bil najbrž lastnik polja, kjer je letalo pristalo.

»Ali ste vi lastnik?« je hitro vprašal pilot kmeta.

»Da, toda...«

Pilot ga je prekinil:

»Zaradi defekta v motorju sva morala tu pristati!«

Segel je v žep in pomolil kmetu precej velik bankovec.

»To bo menda dovolj za odškodnino. Moral bom iti takoj v mesto, da kupim nove nadomestne dele. Saj boste tako prijazni, da boste med tem pazili na letalo!«

Kmet je vtaknil bankovec v žep in pokazal obema pilotoma najbližjo hišo, kjer si bosta lahko izposodila avto, da prideta v mesto. Obljubil je, da bo med tem njegov sin pazil na letalo.

»Zdaj je letalo dobro in prav nič sumljivo skrito, Daly!« je dejal pilot svoji spremljevalki, ki je bila pa oblečena kakor moški.

Daly Goseova je prikimala in stopila hitro z Rybo do najbližje hiše. Tudi tu sta z denarjem takoj dobila avto.

Malo nato sta se že vozila v mesto. Tudi tu se Daly ni izdala, da je ženska.

»Manjši hotel bova vzela,« je hitro dejal Ryba, »in tam se bova pomenila, kaj potem...«

»Ni mi še prav jasno, kako misliš, Charlie?« je prestrašeno rekla.

»Čakaj še malo,« je odvrnil in jo s pogledom pomiril. »V hotelu bova imela dovolj časa za pogovor. In odpočiti se bo treba, saj te je moralo potovanje precej izmučiti.«

»Strašno se bojim,« mu je priznala.

Do prihoda v hotel, ki ga je Rybi priporočil lastnik avtomobila, nista več izpregovorila besedice.

Izplačala sta šoferja in hitro stopila v hotel.

Šele tu se je dala Daly Gose spoznati, da je ženska.

»Ryba in žena! Dve sobi!« je naročil letalec vrtarju, ki je priskočil in ju potem odvedel v sobi. »In dve dobri kosili prinesite!«

Daly se je oddahnila, ko so se vrata za njima zaprla. Spustila se je v naslanjač in zaprla oči. Charlie Ryba je stopil hitro k njej in se ljubeče sklonil čez njo.

»Preveč naporno je bilo, vem. V začetku sem ti hotel s tem prizanesti in ti samo omogočiti mirno, brezskrbno življenje. Toda prišlo je drugače. Toda, če hočeš, bom poslednje opravil sam...«

»Oh, Charlie!«

Preplašeno ga je pogledala.

»Tako se bojim, da se nama bo poslednji poizkus ponesrečil,« mu je nato rekla. »Kaj če bi bila zadovoljna s tem, kar že imava?«

Z nasmeškom je odkimal. Ko je natakár prišel v sobo kosilo, je pokazal na mizo.

»Zdaj se dobro najejva in naspiva, jutri pa opravi poslednje delo!«

Molče sta pojedla.

Toda tudi Charlieju Rybi se je poznalo, da ga grize nemir. Že pred jedjo je potegnil iz svoje pilotske obleke nekaj manjših zavojev in jih položil na stol.

Enega izmed njih je odprl in vzel iz njega nekaj načrtov. Med jedjo jih je gledal in potem rekel:

»Rauen je bil imenitno informiran!« Dal mi je natančen načrt letališča in hangarjev v San Franciscu. Razen tega mi je tudi poslal navodila, kako bom prišel najlaže v hangarje. Zato tudi ne vem, kako bi se moglo ponesrečiti.«

»Zmeraj moram misliti na Butsona,« je odvrnila Daly.

»Kaj pa hočeš, Daly? Tudi tebi, ki si neizkušena, se je posrečilo speljati mladega detektiva na led. Če bi bil kaj sumil, bi te bil dal nedvomno prijeti, ali pa bi te bil vsaj zasledoval.«

»Vseeno. Nekajkrat me je tako čudno pogledal.«

»To se ti samo zdi! Nervozna si in vidiš povsod strahove,« jo je Ryba z nasmeškom prepričeval in potem vstal. Vzel je še nekaj zavojčkov in jih odprl.

Daly Goseova je stopila k njemu in gledala, kako je zavitke odvijal. Iz njih je vzel razne predmete, kakršnih še nikoli ni videla.

»Imenitno zamišljena stvar!« se je nasmehnil Ryba. »Če vse lepo sestavim, dobim prav prikupen peklenški stroj.«

»Pa vendar ne misliš letala kar razstreliti?« ga je preplašeno vprašala.

»Ne, ne,« jo je pomiril. »To bo samo sredstvo, da bo letalo moralo pristati.«

In posrečilo se mu je, da jo je prepričal, čeprav je prav dobro vedel, da se bo pri eksploziji nedvomno motor vžgal in da bo letalo padlo na tla.

Toda za človeška življenja mu ni bilo dosti. Zlato in srebro pa ne more zgoreti, ali pa se zaradi padca poškodovati. Cheri in Onde bosta gotovo pazila, da se niti najmanjši del zaklada ne bo izgubil. Kaj bo pa s pilotom, ga je prav malo brigalo.

Ko ga je opazovala, je pričel peklenski stroj sestavljati.

V enem izmed zavojev je bila kakšnih trideset centimetrov dolga in pet centimetrov debela cev. Na spodnjem koncu je imela vžigalo.

»In tu,« — Ryba je odvil še drug predmet — »tu je nalašč za ta stroj sestavljena ura. Jutri, natanko ob šestih bo mali kazalec zažgal smodnik.«

»Bojim se, da bo letalo padlo!« mu je spet začela ugovarjati.

»Neumnost! Kvečjemu vžgati bi se utegnilo. Ker pa ne bo letelo previsoko, se bo lahko brez nevarnosti spustilo na tla.«

Pritrdil je uro po Rauenovih navodilih v cev in ovil vse skupaj z močnim obročem iz gumija. »Da ne bo stroj zaradi vlažnosti odpovedal,« je dejal.

»Zaradi vlažnosti?«

»Da!« Spomnil se je, da je šel s svojimi besedami že predaleč in je hitro dejal: »Toda tega ne boš razumela, ljuba Daly!«

Vstal je in jo privlekel k sebi.

»Ljuba Daly, vse bo hitro za nama in potem bova bogata. Za vse življenje bova imela dovolj.« Pobesila je oči in molčala toda strahu, ki jo je mučil, le ni mogla prikriti. Šele čez nekaj časa ga je vprašala, kako misli priti neopaženo do velikega letala.

»V hangarju stoji!« je hitro dejal. »Ti me boš z avtom odpeljala tja. Oblečen bom v pilotsko obleko. Nekako se bom vtihotapil na letališče, zlezel čez zid in se potem vedel tam, kakor bi bil uradnik na letališču.«

Nasmehnil se je in vzel iz žepa majhen list.

»Razen tega mi je dal Rauen tudi ponarejeno legitimacijo. Saj ti rečem: ne more mi izpodleteti.«

Okoli osmih zvečer sta zapustila hotel. Ryba si je priskrbel avto take vrste, kakršnih je bilo po ulicah največ, da si ga ne bi mogel kdo preveč dobro zapomniti. Daly Goseova je sedla k volanu in poglala avto. Vozila sta se skozi mesto proti letališču. Malo pred njim pa je Ryba izstopil, kakor sta se že prej dogovorila.

»Zdaj pojdem peš dalje in splezam potem čez zid. Ti pa se odpelji naprej in me počakaj na križišču!«

»Srečno, Charlie!«

Prisrčno mu je stisnila roko in v skrbah gledala za njim, dokler ni izginila v temi večera.

Charlie Ryba se je hitro lotil dela. V žepu je nosil peklenski stroj. Ura je bila natanko določena.

Ob šestih zjutraj bo eksplodiral in takrat bosta Cheri in Onde čakala tam na stepi, da bosta hitro pobrala plen, med tem ko bo on vse opazoval in krožil visoko med oblaki.

Ryba je prišel do velikega zidu in se previdno ozrl na vse strani. Nikogar ni bilo v bližini.

Odločno, brez pomišljanja je skočil kvišku, se oprijel gornjega roba zidu, nekaj trenutkov poslušal, potem pa se je dvignil na zid.

Tudi na letališču samem ni videl nikogar. Oprezno se je spustil na drugi strani na tla in brez obotavljanja zavil proti dolgi vrsti lop za letala.

Charlieju Rybi je bila usoda naklonjena. Res so od časa do časa nadzorovali stražniki lope, vendar pa se mu je kmalu in brez ovir posrečilo, da se je splazil za pravo lopo, splezal ob strani do odprtine v steni in se spustil noter. Tam je zagledal letalo, ki je bilo namenjeno za prevoz zlata in srebra v palicah.

Še enkrat je malo počakal, da bi videl, ali ni nikjer nič sumljivega. Potem je stopil k velikemu letalu in si dajal z njim nekaj opravka. Ko je bilo vse končano, se je vrnil po isti poti nazaj na prosto.

Peklenskega stroja ni bilo več v njegovem žepu. Spretno ga je skril v letalu.

Nihče ne bo mogel odkriti peklenskega stroja, čeprav bodo njega zdaj zasačili.

Zdaj bo lahko mirno čakal, da se stvar razplete dalje.

Ko pa je hotel zlesti nazaj čez zid, je iznenada prestrašen obstal. Na drugi strani je sicer čakala gospodična Daly Goseova, toda blizu nje je prihajal iz teme neki moški, in ko je prišel v območje žarometov, je Ryba opazil, da drži browning v roki.

»Gospod Butson?« je Daly prestrašeno kriknila, ko je možak skočil naglo k avtu.

»Seveda, gospodična Goseova!«

Ryba je natanko slišal vsako besedo.

»Morda boste tako prijazni in mi povedali, kje je zdajle ropar iz oblakov,« ji je dejal Butson.

Za trenutek je pomišljala, potem pa je hitro odvrnila:

»Res ne vem. Nikar me ne izprašujte, gospod Butson!«

No, potem bom pa izpraševanje prepustil gospodu Sherlocku Holmesu!« je mirno dejal Butson. Vzel je piščalko iz prsnega žepa in presunljivo zazvižgal.

Ryba je že za trenutek mislil, ali ne bi bilo najbolje, da bi se vrgel na Jonnyja Butsona, tedaj pa je zaslišal od vhoda sem glasove, ki so se hitro bližali.

Tudi za njim je postalo vse precej glasno.

Žarometi so se zasvetili. Uvidel je, da v tem trenutku svoji izvoljenki ne more pomagati, če se noče sam pogubiti.

Daly grozi velika nevarnost! — ta misel mu je blodila po glavi, ko je negibno, še v dvomu čepel

za zidom. Toda blizu ni smel priti. Vedel je, da ji tudi po dokončanem uspelem ropu ne bodo mogli dokazati soudeležbe. Dokazali ji bodo vse lahko le tedaj, če ju skupaj dobe.

Premišljal je, kako bi bilo, če bi vzel peklenski stroj nazaj in začasno opustil svoj načrt. Saj bi se gotovo drugič ponudila lepša priložnost brez nevarnosti. Toda zdaj je bilo že prepozno, kajti ljudje so se na Butsonov žvižg čedalje bolj bližali in zmeraj več jih je bilo. In čez letališče je zdrsnil svetel stožec svetlobe iz žarometa ter začel preiskovati okolico.

Ryba se je potuhnil. Splazil se je na desno v senco, ki ga bo varovala pred odkritjem. Tja vsaj žaromet ne bo mogel seči.

Tu je neovirano preplezal zid. Preden je skočil na drugo stran, je še opazil, da se je njegov avto začel premikati in zavil proti vhodnim vratom na letališče. Očividno ga je vodil Butson.

Toda vzlic vsemu se mu mora jutrišnji napad posrečiti! Saj bo nekakšen dokaz, da Daly ni kriva!

5. POGLAVJE.

»Dobro opravljaš svojo nalogo, Jonny!«

Holmes se je zadovoljno nasmehnil svojemu pomočniku, ko je videl, kakšen dober plen je zajel. »Policija bo pa gotovo zajela še roparja, ki mora biti nekje blizu.«

Toda policija ni dobila niti najmanjšega sledu o roparju. Sicer so sledovi za zidom pričali, da se je moral muditi na letališču, toda vse zasledovanje je bilo brezuspešno. Sledovi so iznenada izginili, kakor bi se bil ropar vdrl v tla.

»Morali bomo pač biti potrpežljivi!« je mirno dejal svetovni detektiv, ko so se vrnili z iskanja. »Mislim pa, da ga bomo kmalu lahko sklatili iz zraka.«

»Strel v bencinski tank bi bil dovolj,« je rekel Butson.

»Da, to bomo tudi storili, če nas bo poskušal prisiliti k pristanku.«

Svetovni detektiv se je obrnil k najbližjemu policistu.

»Kje pa ste pustili damo?«

»Tu!«

Odvedel ga je v pisarniško sobo, kjer je sedela gospodična Daly Goseova, kakor mrlič blede.

»Tako, gospodična v mojem pomočniku ste že spoznali človeka, ki se da z njim govoriti!« Holmes je vzel stol in sedel njej nasproti. »Upam, da boste tudi o meni imeli kmalu enako sodbo.«

»Predvsem mi povejte, gospod Holmes, zakaj so me sploh prijeli,«

Oprijela se je poslednje bilke upanja — da se je delala nevedno.

»No, to pa veste bolje kakor mi!« je dobila v odgovor.

Holmes jo je zvedavo pogledal in nadaljeval:
»Res, vam po obrazu človek ne bi mogel prisoditi,
da se družite s takšnim zločincem, kakor je pleni-
lec letal. Povejte mi, kaj je možak iskal na leta-
lišču!«

»Kakšen možak?« je vprašala s prisiljeno mir-
nostjo.

»Tisti, ki ste ga v avtu čakali!«

»Nikogar nisem čakala!«

Povesila je oči, ko jo je Holmes očitaje pogledal.

»Mislim moža, ki je najel avto in stanoval z vami
v istem hotelu.«

»To veste vse?« Prestrašila se je, toda takoj se
je spet zbrala, saj detektiv očitvidno ni še nič vedel
o njunem letalu, ki je bilo skrito nedaleč od mesta.

»Kakor vidite, vem približno vse! Zato vas pro-
sim, da govorite odkrito. Odkritost vam bo več
koristila kakor tajeenje.«

Gospodična Goseova je uporno odkimala.

»Ničesar ne vem in tudi ničesar ne morem po-
vedati!«

Holmes je vstal in napravil nekaj korakov po pi-
sarni. Čelo se mu je nabralo v gube in poglede je
upiral v tla ter nekaj premišljeval. Videlo se mu
je, da ga trdovratnost gospodične Goseove jezi.

Naposled je obstal in se obrnil k policistu, ki je
čakal pri vratih.

»Ali ste hangar preiskali?«

»Da. Toda našli nismo ničesar.«

»Ali ste pregledali tudi letalo?«

»Da, toda prav tako brez uspeha!« je odvrnil policist.

»Hm!« Holmes je napravil še nekaj korakov po sobi in zamišljeno ponovil. »Prav tako brez uspeha...«

Obstal je pred Jonnyjem in ga pogledal.

»Kaj misliš, Jonny, zakaj naj bi bil prišel možak na letališče?«

»Morda le zato, da bi se o čem informiral.«

Ker niso ničesar našli, ni mogel Jonny drugega misliti. Kakšna priprava za eksplozijo, ki jo je pričakoval, ni mogla biti tam, ker bi jo bili policisti brez dvoma odkrili.

»Pojdimo v hangar, Jonny!«

Obrnil se je k drugim in dejal:

»Deset minut gospoda. Potem se vrnem.«

Hitro sta oba stopila čez travnik in začela potem natanko preiskovati lopo in letalo. Toda odkrila nista ničesar. Čeprav sta našla sledove, ki so pričali, da se je zločinec tu mudil, vendar nista mogla dognati, s čim se je ukvarjal.

»Čudno!«

Sherlock Holmes pa s tem uspehom ni bil zadovoljen.

»Morda je kaj poizkušal, pa smo ga prepodili!« je menil Butson.

Detektiv je odkimal.

»Vsa stvar mi ni prav nič všeč, Jonny!«

Obstal je in se zamislil. »Seveda pa je tudi mogoče, da misli ropar storiti isto kakor zadnjič — prisiliti letalo k pristanku in ga potem oropati!«

Iznenada se je Sherlock Holmes zasmeljal in Butson je po njegovem obrazu spoznal, da mu je moral priti na misel dober načrt.

»Ali ste kaj našli, mojster?« je radovedno vprašal.

»Ne, Jonny ... Saj ne znam čarati!« Holmes ga je prijateljsko udaril po hrbtu in se vrnil z njim h gospodični Goseovi. »Pač pa vem,« je potem nadaljeval, »kako se bomo lahko ubranili kakšnega napada in smrtne nevarnosti!«

Ničesar več ni povedal Butsonu in spet stopil v sobo, kjer so pazili na gospodično Daly.

»Ali tudi vi niste ničesar odkrili, gospod Holmes?«

Policistom se je videlo, da jim je všeč, ker je moral svetovni detektiv ugotoviti isto kakor oni.

»Ne, ničesar.«

Holmes se je obrnil k ravnatelju letališča.

»Ali se transport zlata odpelje jutri zjutraj?«

»Da, že ob štirih. Zlate in srebrne palice morajo vsak trenutek pripeljati iz mesta!«

»Dobro, zelo dobro!« Brez nadaljnjih opazk je stopil detektiv k telefonu in poklical policijsko ravnateljstvo.

»Halo, tukaj Sherlock Holmes! Gre za prevoz zlata in srebra. Da, seveda! Ne, samo za majhno

uslugo sem hotel prositi. Sporočite listom, da je bila aretirana gospodična Daly Goseova, pomočnica roparja iz oblakov. Da in pregovorite liste, da bodo izdali čim prej o tem posebne izdaje! Ne, čakajte! V listih mora biti izrečno povedano, da sem se odločil spremljati transport s svojim pomočnikom. Razen tega se bo vozila s transportom tudi gospodična Daly Goseova. Prepeljali jo bomo v Galveston, kjer bodo sledile druge aretacije in zasliševanja!»

Svetovni detektiv se je smejal. Najbrž njegovega načrta niso prav razumeli. »Ne, pozneje vam bom dal vsa pojasnila. Gospodična Goseova ni ničesar priznala. Torej moja jetnica in midva poletiva s transportom.«

Sherlock Holmes se je zadovoljno muzal, ko je obesil telefonsko slušalo in se obrnil k navzočim, ki so ga presenečeno poslušali.

»Zdaj torej tudi vi veste!« Pogledal je ujetnico. »No, nikar se tako žalostno ne držite! Saj ste se že vozili v Galveston! Vožnja po zraku vam ne bo nič novega.«

Za trenutek se mu je zdelo da hoče ujetnica nekaj reči. Pogledala je Holmesa in odprla usta. Potem pa se je ugriznila v ustnice in ni izpregovorila.

* * *

Okoli štirih zjutraj je bilo na letališču zelo živo. Monterji in mehaniki so tekali sem tja in se ukvar-

jali še s poslednjimi pripravami za polet. Z dvema policistoma ob strani je stala gospodična Daly pri letalu. Srebrne in zlate palice so bile že naložene.

Sherlock Holmes je prišel s svojim spremljevalcem čez travnik.

»Veš, Jonny, meni kar v glavo ne gre, da se misli ropar iz oblakov na tako preprost način polastiti zaklada. Da bi samo letalo prisilil k pristanku? Ne, najbrž namerava kaj drugega!«

»Meni pa ne gre v glavo, kaj naj pomeni ujetnica v našem spremstvu!« je mirno odvrnil Jonny, ker mu ni Holmes o tem še ničesar povedal.

»Zato jo imamo s seboj, da nas bo varovala, če ropar kaj posebnega pripravlja. Človek ni nikoli varen, zlasti pa ne v zraku. Kaj če bi iznenada strmoglavili v globino.«

Butson je molčal in premišljal, kaj prav za prav namerava mojster in kaj pomenijo njegove besede. Videl ga je, kako se je nekaj pogovarjal z ujetnico, vendar pa se je videlo, da ni mogel od nje izvleči nič več kakor prejšnji dan. Ko so monterji povedali, da je vse pripravljeno, je stopil za Holmesom in Goseovo v kabino.

Počasi se je letalo premaknilo in se potem v krasnem loku dvignilo pod nebo.

Daleč na obzorju se je začel svitati dan.

Razen obeh pilotov je bil na letalu še policijski nadzornik. Jonny in nadzornik sta radovedno opa-

zovala mojstrskega detektiva, ki se je očitvidno dobro počutil v letalu. Oba pilota sta imela dovolj opravka s strojem.

»Ali so posebne izdaje listov izšle?« je vprašal Holmes čez nekaj časa svojega pomočnika.

»Seveda.«

»Potem je vse v redu!«

Spet je potekla ura molka, ko nihče ni poskusil načeti pogovora. Sherlock Holmes je od strani opazoval gospodično Daly in je ni niti za trenutek izpustil iz oči. Ni mu ušlo, da je postajala čedalje bolj nemirna.

Izpočetka bi se dalo sklepati, da je morda nemirna zaradi neprestanega opazovanja, potem pa se je vse bolj in bolj videlo, da jo tlači nekaj drugega, resnejšega. Zdelo se je, da se mora bati, neizmerno bati nečesa strašnega... morda smrti.

In tako je potekala ura za uro.

Okoli poldneva je Butson iznenada planil pokoncu in pokazal na temno točko, ki se je odražala na nebu.

»Neko letalo nam sledi!«

»Aha, ropar iz oblakov! Kakor se mi zdi, se moji računi ujemajo.« Ne da bi še kaj izgubljal besede, je detektiv segel v žep, vzel uro iz njega in jo obesil na steno kabine, da jo je ujetnica morala neprestano gledati.

»Čez nekaj ur pridemo tja, kjer je bilo zadnje letalo napadeno.«

»Res? Ali je že tako pozno?«

Holmes je pogledal od ure h gospodični Goseovi. »In vi se še zmeraj niste odločili, da bi izpregovorili. Poslušajte me gospodična! Le zato sem vas vzel s seboj, da bi vi varovala letalo! Trdno sem prepričan, da ropar drugače ne bi prav nič pomišljal, če bi bilo treba ubiti nekaj ljudi, samo da bi prišel do zlata in srebra!«

»To ni res!« je hlastno odvrnila.

»Prosim vas vendar! Pri transportu zlata, ki mora biti zmeraj dobro zastražen, se ne bo preveč približal letalu, ker bi ga varuhi hitro sestrelili na tla. Toliko pameti mu pa že pripisujem. Torej ne bo poizkušal starega manevra.«

»Ne vem!« Njen pogled se ni mogel odtrgati od ure. Mislila je na Charliejeve včerajšnje priprave, na mali peklenski stroj. Niso ga včeraj našli, toda še zmeraj je moral biti v letalu, drugače Ryba zdaj ne bi sledil transportu s svojim letalom.

»Pet je že ura, gospodična Goseova!«

Teh besed svetovnega detektiva ni mogla pozabiti. V mislih se je mudila pri svojem dragem in se neprestano izpraševala, ali se mu je res posrečilo peklenski stroj skriti v letalo. Spomnila se je njegovih besed, da ne bo nihče v nevarnosti. Toda, kakor je zdaj kazalo, je morala biti ta obljuba le slepilo, da se ne bi upirala.

Holmes je moral uganiti njene misli, ker ji je hitro rekel:

»Ne mislite, da je stvar tako nedolžna in brez nevarnosti. Pri takih napadih gre tudi za človeška življenja!«

»Ne, ni res!« je skoraj kriknila.

»Verjemite mojim izkušnjam. Nekaj sumim in ker nismo dobili v letalu ničesar, še ne pomeni, da v njem ničesar ni. Še zmeraj sem trdno prepričan, da vozimo s seboj nekaj nevarnega. Govorite, gospodična! Tudi za vaše življenje gre!«

»Kaj mi je do življenja,« je mrtvo rekla.

»Ali mislite dopustiti, da si bo mož, ki ga ljubite umazal vest s šestkratnim umorom, kaj?«

Presunljivo jo je pogledal:

»Ali morete to prevzeti nase in na svojo ljubezen?«

Obotavljala se je še. Še zmeraj je bila v dvomu. Silil je še nadalje vanjo, jo izpraševal in ji očital. Toda ni je mogel pripraviti do tega, da bi izpregovorila.

Butson je iznenada vstal.

»Letalo se spušča!« je razburjeno vzkliknil.

Holmes je vprašujoče pogledal ujetnico.

»Še pet in dvajset minut manjka do šestih... Zdi se mi, da se pripravlja.«

Toda v gospodični Goseovi se je moralo iznenada nekaj izpremeniti. Nekaj trenutkov je nemo strmela na uro, potem pa je hitro vstala.

»Odgovorite, gospodična!« jo je vzpodbujal Holmes.

»Da, moram govoriti... ne zaradi svojega življenja. Moje življenje je uničeno, toda vaše hočem rešiti. Poslušajte:

Ponoči je prinesel peklenški stroj v letalo. Naravnani ste na šesto uro. Dvajset minut imate še časa, da ga poiščete!«

Izmučena se je zgrudila nazaj v naslanjač. Zdaj, ko je vse odkrila, jo je zapustil pogum in obup se je je polotil.

Sherlock Holmes je ošinil s pogledom svojega pomočnika. Oba sta vedela, da morata v dvajsetih minutah najti peklenški stroj, drugače bo vse izgubljeno.

»Če bi le vedela, kam ga je dal!« je vzkliknila ujetnica med solzami.

Še enkrat je preiskal vse letalo. Holmes se je obrnil k enemu izmed pilotov in ukazal:

»Tako pristanite!«

Med tem ko se je letalo počasi bližalo zemlji, so nehali iskati, ker so vedeli, da bi bilo vse brez uspeha. Če že takrat na letališču, ko so imeli obilo časa, niso ničesar našli, tudi zdaj ne bodo.

Iznenada je ropar v malem letalu nad njimi obstal in se kakor puščica spustil v globino. Potem je v loku zavil in komaj dva metra od orjaškega letala zdrsnil mimo.

»Maha nam!« je presenečen rekel Butson. »Zdaj pa maha z majhno zastavico!«

»Daje nam znak, da smo v nevarnosti. Mala zastavica nujno ukazuje, naj pristanemo!« je povedal letalski nadzornik.

Kolesa letala so se dotaknila tal. Pristanek je bil tako silen, da jih je skoraj vrglo po tleh. Holmes je pogledal na uro.

»Še deset minut!« In obrnil se je h Butsonu ter tiho dodal:

»Ropar je zelo v skrbeh za našo ujetnico. Zastavica je menda namenjena le njej!«

»Zdaj tudi vem... zakaj ste vzeli gospodično Goseovo s seboj — da bi nas obvarovala eksplozije peklenškega stroja!« je odvrnil Butson.

»Res je. Slutil sem, da bo kaj takega.«

Sherlock Holmes je odprl vrata, ko je letalo pristalo.

»Takoј vsi ven. Letalo utegne vsak trenutek raznesti.«

Ko je tudi ujetnica stopila k vratom, jo je potisnil nazaj: »Vi ostanete še pet minut v letalu. Osem minut je še časa!«

Pred nosom je zaloputnil vrata in z ostalimi moškimi skočil od letala stran.

»Ali mislite damo prepustiti usodi?« se je začudil letalski nadzornik.

»Ne, ampak tegale moža bi še rad prisilil k pristanku,« je mirno odgovoril Holmes in pokazal na malo letalo, ki je krožilo že precej nizko.

Uro je držal v roki in napeto gledal, kako se je veliki kazalec pomikal proti šesti uri. »Pravkar nam je ropar pokazal, da menda ljubi to žensko prav tako, kakor ona njega. To je za nas dobro znamenje. Zdaj je videl, da smo sami zapustili letalo. Njegova pomočnica je zaprta v kabini in bo morala natanko ob šestih zleteti z letalom vred v zrak. Najbrž se bo še nekaj minut obotavljal, potem pa njegovi živci ne bodo več vzdržali. Prišel bo na zemljo, moral bo priti!«

»In če ga ne bo?« je vprašal eden izmed pilotov.

»Potem potegnem gospodično Goseovo tri minute pred šesto iz letala. V tem primeru moramo seveda pustiti, da pride do eksplozije. Če pa bo sam prej prišel, jo bo morda le preprečil!«

V tem trenutku je postalo brnenje malega letala močnejše. Opazili so, da se je spet pognalo naravnost proti zemlji, malo prej pa se je zravnilo in v lepem loku počasi zdrsnilo po tleh.

Preden se je sploh moglo docela ustaviti je skočil iz njega možak v pilotski obleki, se opotekel in padel, potem pa hitro vstal in ves brez sape prišel k njim.

»Daly je v kabini! Eksplozija!« je zaklical možem.

Holmes je druge zadržal. Pustil je mirno, da se je možak približal njihovemu letalu. Potem je planil k njemu.

»Stojte! Gospodična Goseova ne pojde iz letala. Odstranite peklenski stroj!«

»Toda vsako minuto...«

»Kdaj?« ga je prekinil Holmes.

»Natanko ob šestih!« je zakričal Charlie Ryba.

»Potem imate še dve minuti in dvajset sekund časa, da rešite gospodično Goseovo!«

Ob teh besedah je Ryba planil pokoncu.

»Bencinski tank!«

Skočil je k višinskemu krmilu, splezal na trup in hitro odprl veliko loputnico.

»Še dve minuti!« je zaklical Holmes.

Charlie Ryba ga menda sploh ni slišal. Naglo, brez sape je splezal v notranjost in tam izginil. Potem se je čez nekaj časa vrnil, od napora smrtno bled. Prinesel je s seboj veliko, štirioglato bencinsko posodo, jo vrgel čez rob letala na tla in skočil za njo.

Potem je začel vleči, sopihajoč od napora, težko posodo od letala stran. Meter za metrom, s klecajočimi kolena...

»Stojte!« mu je čez nekaj trenutkov zaklical Holmes. »Vrnite se! Samo še trideset sekund!«

Charlie Ryba je izpustil posodo in se naglo obrnil. Toda, ko je komaj pretekel nekaj metrov, je pretrgal tišino stepe oglušujoč pok. Kosi prsti in trave so se razleteli po zraku. Med tem, ko jih je zračni pritisk vrgel na tla, so začuli za seboj pretresljiv krik ujetnice. Opazovala je dogodek in je

videla, da je bil Ryba le nekaj metrov od kraja, kjer se je primerila eksplozija.

Potem je nastala spet skrivnostna tišina.

Še nekaj sekund so obležali vsi omamljeni na tleh. Daly Goseova je planila iz letala in stekla k Rybi, ki je še zmeraj negibno ležal na travi. Holmes, ki je prvi vstal, ji je bil odprl vrata kabine.

Charlieju Rybi se ni zgodilo nič hudega. Bil je le nezavesten. Potem je počasi, ves motoglav vstal. Ni slišal, kako je Daly zmagoslavno kriknila in kako so jo oblile solze veselja. Vedel je, da je zapravil svojo prostost, da je izgubil vse, ker je podcenjeval moža, ki ga je ujel.

»Pojdite!« Holmes je prijazno stopil k njemu. »Moramo vas prijeti,« je dejal Rybi in pokazal na veselo srečni obraz Daly Goseove, »toda ta žena vas ne bo zapustila. To naj vam bo v tolažbo!«

Brez odpora je Charlie Ryba dopustil, da so ga potisnili v veliko letalo. Tam pa je omagal pod težo vsega, kar je pravkar doživel. Vrgel se je v naslanjač in krčevito zajokal.

Daly Goseova se je vsa obupana obrnila k Sherlocku Holmesu.

»Kaj bo z njim, gospod Holmes?« Z obupano kretnjo je pokazala na Rybo.

»Pokoriti se bo moral in potem začeti novo življenje!«

Holmes jo je prijel za roko.

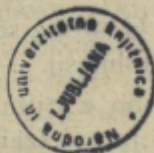
»Glavo pokoncu, gospodična Daly! Charlie Ryba vas ljubi, drugače se ne bi bil odrekel zlatu, samo zato, da bi vas rešil. Potolažite se s tem, da nima nobenega človeškega življenja na vesti. Razen tega je tudi Rauen ujet in z njegovo pomočjo so našli večji del plena. Malo preden smo odleteli, sem dobil telefonsko sporočilo. Prehudo ne bo kaznovan. Oba sta še mlada in besedo vama dam, da bom prosil za milo kazen. In dovolili vama jo bodo, saj se morajo meni zahvaliti, da so vaju dobili!«

Daly Goseova se mu je med solzami zahvalila in sedla zraven Charlieja Rybe. Pilota sta spet sedla na svoje prostore. Butson je zaprl vrata kabine in komaj opazno se je letalo počasi dvignilo pod nebo.

»Škoda za obadva, Jonny!« je dejal Holmes svojemu pomočniku in pogledal zamišljeno na steпо, ki je izginjala pod njimi. Oba sta tako pogumna in odločna!«

In skrbno si je prižgal pipo, ki je Butson že štiri in dvajset ur ni videl v njegovih ustih.

K O N E C.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

000155 ■

00000393372

Novi detektivski

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

0 621 696

COBISS

Pričeli smo izdajati svetovni detektivski romani, ki jih življaje velikega sveta izhajali v posameznih zvezkih, sečno 3 do štirikrat, pod imenom

Svetovni detektiv

Duhovitost, prisotnost duha, veliko znanje in energija, to so sposobnosti s katerimi razvozlja Svetovni detektiv vsak še tako zapleten zločin in izsledi prave storilce.

Naslovi prvih zvezkov se glasijo:

- Št. 1. Ropar v oblakih.
- Št. 2. Lov za biserno ovratnico.
- Št. 3. Mož v kovčegu.
- Št. 4. Črna kača.
- Št. 5. Skrivnostni dokument.
- Št. 6. Predor City.
- Št. 7. Zadnji model.
- Št. 8. Prisega treh.
- Št. 9. Govoreči bankovec.
- Št. 10. Tihotapci opija.

Vsaki zvezek je popolnoma zaključena povest.

Cena posameznim zvezkom Din 5.—.

Založba

„SVETOVNI DETEKTIV“
LJUBLJANA, Dvoržakova ul. 3.